

vilde vise nogen synderlig Bevæelse for at blive Kongemagten tvit. Jeg tror ikke, at det vilde være rigtig at aflægge et Referat, som gik i denne Retning; men paa den anden Side tror jeg, at jeg, uden at sige for meget, kan udtale, at desom vi tænkte os, at nu eksisterede Kongemagten ikke mere i Danmark, at nu var Kongemagten borte, saa vilde der ikke være En blandt Tusinde ude paa Landet, der vilde gjøre saa meget som at løfte sin Lillefinger, for at faae Kongemagten tilbage igjen. Jeg tror ikke, at der vilde være En blandt Tusinde der, som vilde give saa meget, som 25 Dre ud, for at gjenindsføre Kongemagten. (Ufbrydelse.) Ja, saaledes er Stillingen, mine Herrer! saa kunne de protestere saa meget, som De ville. Dette er kun et ganske simpelt Referat om, hvorledes Stillingen er efter min Erfaring; (Ufbrydelse.) De Herrer baagede sige: Lad os faae mere. Sa de Herrer skulle nok faae saa meget, som jeg vil sige, men ikke et Ord mere, saa de kunne taage Sagen ganske rolig. Saaledes er altsaa Stillingen, siger jeg; men dersom Stillingen er saaledes, dersom dette Referat virkelig er overensstemmende med Sandheden, er det saa ikke en rigtig god Forbund for republikansk Agitation? Jeg siger derfor, at dersom vi kunde tænke os, at vi her i Danmark havde en Regjering, som øvede sit Spil baaged den uansvarlige Konge, som drev sine Forretninger udenfor Forsatningen, med den uansvarlige Konge som Skjul, saa er jeg overbevist om, at det vilde være akkurat det Samme som at lægges en Lunte ved en Krudttønde. Saaledes er Stillingen, mine Herrer. Jeg tror ikke, at jeg har overdrevet min Skildring, og naar det erede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) kommer og siger, at Kongemagten skal udslyde det tomme Rum, som er opfundet af Professorpolitiken i det andet Thing, saa forekommer det mig, at dette kan have sine betænkelige Følger, maasse ogsaa for det erede Medlems Politik. Endnu har jeg kun een Bemærkning at gjøre, og det er med Hensyn til denne Udtalelse om det tomme Rum. Foruden de to Strømmebilleder, som ere blevne opstillede, nemlig dels af det erede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) om det tvæeggede Sverd, og dels af det erede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) om Kongemagten, have vi altsaa nu et tredje Strømmebillede, som skalde kysse os, nemlig det om det tomme Rum. Jeg vil sige, at den høitærede Conseilspræsident har i Grunden tiltalt mig lige fra det første Dieblit, jeg lærte ham at kjende. Der er noget vist kviit og aabent ved ham. Jirfagerier har den høitærede Conseilspræsident aldrig givet sig af med, og de Udtalelser, som saldt fra ham i Lørdags, ere for mig noget af det Himeligste, som er blevet udtalt fra den Side. Den høitærede Conseilspræsident sagde ganske aabent: Efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra den erede

Ordsfører, ser jeg ikke, at der kan være Tale om, at denne Sag kan føres til en helbig Løsning. Dette er fuldstændig rigtig; hvor kan noget Menneske tvivle om Andet? Den høitærede Conseilspræsident siger ganske aabent og loyalt til Thinget, at medmindre de Herrer skalde vide noget Andet, end han veed, kan han ikke se rettere, end at denne Sag ikke kan føres til en helbig Løsning. Jeg vil nu sige, at jeg som Medlem af Thinget ikke veed noget Andet, og jeg vil derfor spørge, hvad skal al den Parlamenteren til? Svortil al den Tale om disse Punkter, om deres Indhold o. s. v.? Jeg kan virkelig ikke paa nogen Maade se Andet, end at Stillingen er den, at Enhver maa indrømme, at der er ingen Udsligt til, at denne Knude kan løses paa den eneste Maade, som Forsatningen, saavidt jeg kan se, anviser dertil, nemlig i et Fællesudval. Det tiltalte mig derfor, at den høitærede Conseilspræsident uden Omvøb udtalte, at for hans Bedkommende var Stillingen saaledes; thi den er virkelig saaledes. Nu spørger jeg: Have vi da fra vor Side Grund til at lade os kysse af det, som da skalde komme, nemlig det tomme Rum? Nei, det forekommer mig virkelig, at vi inaensomhelst Grund have til at lade os kysse af, hvad der end maatte komme i dette tomme Rum. Det er nemlig under al den Agitation, som er blevet ført for Forsvarsagen, blevet sagt omtrent som saa — og jeg tiltræder fuldstændig denne Udtalelse — at dersom et Folk gaar hen og lader sig træde ned, uden at gjøre det Mindste for at forsuaere sin Tilværelse, saa er det dermed givet, at dette Folk ikke vil kunne reise sig igjen, og man har spottet over, at det er blevet sagt, at man maatte hellere falde med Dre. Jeg tror ikke, at det er rigtig at gjøre dette, thi der ligger netop Spiren til, at vi kunne reise os igjen, og jeg vil spørge: Skalde da ikke vi, der staa her som Repræsentanter for den almindelige Valgret, vi, som have den Opfattelse, at det, at den almindelige Valgret kommer til at indtage sin berettigede Plads, er det, der tjener vort Folk bedst, have Lov til at sige Nei til nye Bevillinger? Skalde vi virkelig nu sjabste affteb, paa hvilken Maade det nu kunde blive, og hvoraf jo Resultatet vilde være det, at der vilde blive skabt et Fortilsælde for, at, naar Landstinget og Regjeringen vare enige, saa skalde vi ialfald til en vis Grad vige og gaa ind paa det, som de vilde have, selv om det var noget aldeles Ny? Jeg siger, at dersom dette blev slaaet fast, saa forekommer det mig, at vi vilde have baaret os ad ligesom det Folk, der lader sig træde ned, uden at slaa til det Yerste for at hævde sin Tilværelse, og derfor siger jeg til de Herrer paa den anden Side: Vi ere slet ikke bange for deres tomme Rum, vi ere slet ikke bange for, hvad der kommerbagefter; thi det kan aldrig blive værre end de Vilkaar, der nu bydes os, dersom vi nu saadan sjabste affteb. Ellers kan let Ne-